

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Alexandrem Kryslem ve věci

žalobce: **A. H.**
zastoupen advokátem JUDr. Ivem Žižkovským, sídlem Americká 60,
Staňkov

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2025, č.j. OAM-2934-16/ZR-2025,

takto:

I. Žaloba se **z a m í t á**.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou ze dne 10. 11. 2025, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „*soud*“) doručitou téhož dne, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2025, č.j. OAM-2934-16/ZR-2025 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo podle § 871 odst. 1 písm. a) a e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zrušeno žalobcovo povolení

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

k trvalému pobytu (výrok I.) a současně mu byla dle § 87l odst. 3 téhož zákona stanovena lhůta k vycestování z území do 30 dnů od právní moci rozhodnutí, případně do 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody (výrok II.).

II.

Žaloba

2. Žalobce v části žaloby uvozené slovy „II. *Žalobní body*“ namítal následující.

1. Nepřiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života [§ 87l odst. 1 zákona o pobytu ve spojení s čl. 8 Úmluvy (tj. Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, pozn. soudu)]

a) Žalovaný neuvedl konkrétní důvody, proč má být zrušení pobytu a nucené vycestování z hlediska intenzity zásahu považováno za přiměřené.

b) Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalovaný převzal skutková zjištění mechanicky a nezohlednil délku pobytu žalobce (od r. 1997), rodinné vazby na nezletilého syna (r. nar. X.) s trvalým pobytem v ČR a jeho nejlepší zájem, jak požaduje nálezný Ústavního soudu sp.zn. I. ÚS 1199/15.

c) I při závažné trestné činnosti je nutné individuální posouzení proporcionality (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 9 Azs 3/2008-55 a č.j. 4 Azs 1/2020-39). K takovému posouzení v daném případě nedošlo.

2. Nedostatečně zjištěný skutkový stav [§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“)]

Žalovaný opřel závěr o „*trvalé hrozbě pro veřejný pořádek*“ výhradně o odsouzení, aniž by hodnotil aktuální resocializační snahu žalobce, jeho rodinné zázemí a dopad případného vyhoštění na nezletilé dítě. Správní orgán žádný důkaz k aktuálnímu stavu osobnosti žalobce neprovedl.

3. Procesní pochybení – nevyřízení procesních návrhů (§ 36 odst. 3 správního řádu)

V řízení nebylo rozhodnuto o žádosti žalobce na doplnění dokazování (psychologický posudek, výslech manželky a syna). Úřad se s návrhy vypořádal pouze odkazem, že nejsou „*nezbytné*“, čímž porušil právo žalobce vyjádřit se ke všem prováděným důkazům.

4. Rozpor s principem legální licence (§ 2 odst. 4 správního řádu)

Rozhodnutí je založeno na úvaze, že opakované odsouzení stačí samo o sobě k závěru o závažném narušení veřejného pořádku. To je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. č.j. 1 As 175/2012-34), podle níž musí správní orgán prokázat současnou hrozbu pro veřejný pořádek.

5. Porušení zásady předvídatelnosti rozhodnutí

Žalovaný se odchýlil od vlastní správní praxe i od stálé judikatury, nezohlednil obecná kritéria stanovená ve vnitřním metodickém pokynu MV (č. 1/2023 SPM-OAM) k posuzování proporcionality.

3. V části žaloby uvozené slovy „III. *Nesoulad tvrzení správního orgánu s důkazy*“ žalobce konstatoval toto.

a) Na straně 5 druhý odstavec rozhodnutí správní orgán tvrdí, že každý materiál ve spisu je očíslován a odpovídá záznamu ve sběrném archivu spisu. Právní zástupce účastníka se dne 14. 7. 2025 seznámil se spisem s podklady pro vydání rozhodnutí. Tento spis nebyl očíslovaný ani svázaný, ani nijak zabezpečený proti záměně, což právní zástupce uvedl do protokolu ze dne 14. 7. 2025 a zároveň pořídil fotodokumentaci obsahu spisu, ze které vyplývá, že listiny nejsou číslovány.

Z výše uvedených skutečností vyplývají dle žalobce dva možné závěry. První závěr je, že právnímu zástupci byl předložen zcela jiný spis než ten, na základě kterého správní orgán učinil rozhodnutí, neboť správní orgán vycházel z jiného spisu, kde dokumenty jsou číslovány. Druhý závěr, dle účastníka méně pravděpodobný, je, že po seznámení se spisem byly jednotlivé listiny pozměněny, případně mohl být spis doplněn jinými listinami, případně mohly být ze spisu listiny odebrány, což by mohlo být posouzeno jako padělání či pozměňování listin. „*V případě by účastník celou věc oznámí GIBS*“, neboť by se jednalo o činnost, která má poškodit jeho a zúčastněné osoby. Oba závěry vedou k tomu, aby věc byla vrácena správnímu orgánu, neboť řízení je tímto zatíženo vadou, kterou soud sám nemůže odstranit, ledaže by veškeré důkazy provedl sám znovu.

Žalobce se dále věnoval problematice vedení spisu. S odkazem na § 17, § 18 správního řádu a „*další ustanovení správního řádu*“ (např. § 38 – nahlížení do spisu, § 49 – ústní jednání), dále § 63 a násl. zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě (dále jen „*zákon o archivnictví a spisové službě*“), „*prováděcí vyhlášku*“ a „*Národní standard pro elektronické systémy spisové služby*“ uvedl, že povinnost založit a vést správní spis, jeho obsah a základní manipulaci stanoví správní řád (§ 17 - 18), spisovou službu (evidence, ukládání, skartační lhůty, elektronické systémy) upravuje archivní zákon (§ 63 a násl.). Orgán veřejné správy tedy vede správní spis podle správního řádu; zároveň musí při nakládání se spisy dodržovat pravidla spisové služby dle zákona o archivnictví. Závazné celostátní předpisy (správní řád a archivní legislativa) neukládají výslovnou povinnost všechny listy (strany) správního spisu číslovat. Vyplývá z nich „pouze“ povinnost zajistit úplnost a identifikovatelnost obsahu spisu a ochranu proti ztrátě či záměně dokumentů.

Dále pak žalobce s odkazem na § 17 odst. 1 správního řádu, § 19 odst. 2 vyhlášky č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby (dále jen „*vyhláška č. 259/2012 Sb.*“), § 63 a násl. zákona o archivnictví a spisové službě uvedl, že samotná číselná posloupnost listů není zákonnou povinnou náležitostí spisu, zajištění přehlednosti a kontroly integrity (včetně číslování listů, svázání šňůrou, sběrného archu apod.) bývá obvykle nařízeno interními spisovými/kancelářskými řády příslušného úřadu či resortu (např. u soudů je číslování listů přikázáno kancelářským řádem Ministerstva spravedlnosti). Pokud „*vaš úřad*“ takový interní předpis má, je číslování listů pro něj závazné – vyplývá totiž z povinnosti dodržovat vlastní spisový řád (§ 63 odst. 1 a 2 zákona o archivnictví a spisové službě).

Dle žalobce tedy celostátní právní předpis neříká, že „*musí se číslovat listy*“. Určuje však, že a) spis musí být přehledný, úplný a mít soupisku (§ 17 správního řádu), b) konkrétní technické postupy (včetně případného číslování listů) stanoví spisový řád každého veřejnoprávního původce (§ 63 zákona o archivnictví, § 19 vyhlášky 259/2012 Sb.). Jestliže tedy „*interní spisový řád vašeho orgánu*“ číslování listů přikazuje, stává se to pro daný orgán povinností; v opačném případě jde o doporučenou dobrou praxi k zajištění integrity spisu.

Dále se žalobce věnoval problematice spisového řádu Ministerstva vnitra - nařízení Ministerstva vnitra č. 12/2019, Spisový řád Ministerstva vnitra a Policie České republiky. K tomu především uvedl, že toto nařízení je uveřejněno ve Věstníku Ministerstva vnitra (částka 64/2019), nemá charakter obecně závazného právního předpisu, je závazné pro organizační složky Ministerstva vnitra, Policii ČR a další podřízené útvary. Obsahuje podrobná pravidla stran číslování listů a svazování analogových spisů, vedení sběrných archů, postupů podatelny a evidence dokumentů, ukládání, zapůjčování a skartace spisů a elektronických systémů spisové služby Ministerstva vnitra. Tento předpis tedy konkretizuje technické detaily vedení správních (i trestních, kázeňských aj.) spisů u všech organizačních složek Ministerstva vnitra a Policie ČR – včetně povinného číslování listů, svazování, vedení sběrných archů, elektronické evidence a skartačních postupů. Nařízení není publikováno ve Sbírce zákonů, plné znění je k nalezení ve Věstníku Ministerstva vnitra nebo v interní dokumentaci úřadu. Pro zaměstnance Ministerstva vnitra/Policie ČR je závazné stejně jako pracovně-organizační pokyny. Porušení pravidel spisového řádu může být kvalifikováno jako kázeňské provinění.

b) Žalobce dále konstatoval, že na straně 7 uprostřed stránky rozhodnutí se uvádí: „*Je nutné doplnit, že plánovaný konec výkonu trestu odnětí svobody má stanoven na 25.2.2029, tedy na dobu, kdy jeho syn bude již zletilý.*“ Dle žalobce je pravda, že celkový konec trestu má stanoven na 25. 2. 2029, ale správní orgán nemůže činit závěry, co bude v budoucnu. Dále skutečnost, zda jeho syn bude zletilý či nikoliv, není rozhodující, ale je rozhodující, zda je soběstačný či nikoliv. Naopak je pravděpodobné, že bude muset synovi přispívat na střední, popřípadě vysokou školu. K samotnému výstupu z trestu je nutné uvést, že účastník žádá o podmíněné propuštění po polovině trestu, což je začátkem prosince tohoto roku 2025, a s ohledem [na to], že se na účastníka pohlíží jako na prvotrestanou osobu, je pravděpodobné, že jeho žádosti bude vyhověno. Pro případ, že nikoli, pak na základě novely trestního zákoníku mu soud od roku 2026 bude muset vyhovět. Tato skutečnost má též souvislost s účastníkovou žádostí o přiznání odkladného účinku.

c) V neposlední řadě žalobce uvedl, že správní orgán na straně 9 od poloviny hodnotí společnost ENMERA s.r.o., jejíž je účastník jediným společníkem a jednatelem, podle toho, že základní kapitál je 1 Kč a že nedokládá účetní závěrku. Je nutné zdůraznit, že účastník nemá možnost ve vězení zcela řídit firmu, což převzal druhý jednatel, který má za úkol udržet firmu „*při životě*“, než se opět vrátí účastník na svobodu, aby mohl v daném podnikání pokračovat. Jinak úspěšnost firmy nebo skutečnost, zda firma je jen na oko nebo skutečně podniká, se nezjišťuje podle základního kapitálu, ale dle zisku či obrátu dané firmy. V roce [2024] měla firma dle daňového přiznání roční úhrn čistého obrátu 10 901 987 Kč, a to je v útlumu, jak již bylo výše vysvětleno.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že s ní, respektive jejím odůvodněním nesouhlasí. Dle žalovaného je notná část žaloby zcela nekonkrétní, obecná a její podstatná část se vůbec netýká napadeného rozhodnutí. Žalovaný dále uvedl, že nijak nezpochybňuje právo žalobce vyhrožovat žalovanému Generální inspekcí bezpečnostních sborů (dále jen „GIBS“), nicméně je třeba konstatovat, že GIBS nemá žádnou pravomoc

nad zaměstnanci Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, tito nespádají do gesce GIBS.

5. K údajnému porušení čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv žalovaný uvedl, že se tímto podrobně v napadeném rozhodnutí zabýval, a to na základě skutečností vyplývajících ze spisového materiálu, s jehož obsahem byl žalobce řádně dne 14. 7. 2025 seznámen. Sám žalobce do protokolu uvedl, že další vyjádření doloží ve lhůtě do cca 14 dnů. Žalovaný napadené rozhodnutí vydal dne 7. 10. 2025 a žádné další vyjádření po seznámení se spisem doloženo nebylo. Samotný fakt, že žalobce nesouhlasí s odůvodněním žalovaného, proč nepřistoupil k provedení navržených úkonů, neznamená nezákonnost vydaného rozhodnutí či jeho rozpor s § 3 správního řádu. Za zcela nedůvodné považuje žalovaný to, že mělo dojít k porušení § 2 odst. 4 správního řádu. Žalovaný podrobně popsal, proč je zrušení trvalého pobytu žalobci v souladu s veřejným zájmem. Žalobce rovněž jinak nedoložil, že by vydané rozhodnutí vybočovalo z rozhodovací praxe žalovaného. Odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 1 As 175/2012 pak není přílehlavý, neboť se jednalo o zamítnutí žádosti o trvalý pobyt, nikoliv jeho zrušení, za situace, kdy cizinec měl zahlazené odsouzení, což není tento případ, v době vydání napadeného rozhodnutí žalobce prokazatelně pobýval ve výkonu trestu odnětí svobody. A navíc, citovaným rozsudkem Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou, potvrdil tak rozhodnutí správních orgánů i rozsudek Městského soudu v Praze, který žalobu zamítl.
6. Žalovaný dále konstatoval, že k další části žalobních bodů se nebude vyjadřovat, když dle jeho názoru nesouvisí s žalobou na napadené rozhodnutí.
7. Společně s písemným vyjádřením k žalobě byl soudu zaslán kompletní správní spis, ze kterého dle žalovaného vyplývá, že zcela odpovídá praxi žalovaného, a to od 1. 1. 2009, kdy na žalovaného přešla pravomoc rušit povolení k pobytu cizincům od cizinecké policie novelou zákona o pobytu cizinců. Do dnešního dne nebylo k vedení spisového materiálu vzneseno ze strany správních soudů žádných námitek.
8. K údajnému nesouladu tvrzení žalovaného a skutečného stavu věci v tom smyslu, že žalovaný nemá co tvrdit závěry o tom, co bude v budoucnu, vztahující se k plánovanému konci trestu odnětí svobody žalobce žalovaný uvedl, že v době, kdy vydával napadené rozhodnutí, byl žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody a nepodal žádost o podmíněné propuštění. Z odůvodnění usnesení Krajského soudu v Plzni č.j. 69 A 11/2025-42, kterým nebyl žalobě přiznán odkladný účinek, jasně vyplývá, že žádost si žalobce podal až dne 25. 11. 2025. Tedy téměř skoro 2 měsíce po vydání napadeného rozhodnutí. A pro řízení je podstatný stav věci v době vydání rozhodnutí. Nikoliv následně. To, že žalovaný v rozhodnutí uvedl, že plánovaný konec trestu má žalobce stanoven na den 25. 2. 2029, není nesouladné s tím, co bylo v rámci řízení k žalobci zjištěno.
9. Rovněž tak nelze dle žalovaného za nesouladné považovat to, co žalovaný uvedl k obchodním aktivitám žalobce. Žalovaný vycházel z obsahu spisového materiálu a veřejně dostupných databází, v tomto případě z Obchodního a Živnostenského rejstříku. Pokud žalobce má za to, žalovaným zjištěné skutečnosti nejsou kompletní, měl a mohl je doplnit a uvést na pravou míru. To se však v řízení nestalo, přestože si žalobce vzal po seznámení se spisem dodatečnou lhůtu k doložení vyjádření, kdy v této jím samotným stanovené lhůtě nic nedoložil a nedoložil ani po lhůtě až do vydání napadeného rozhodnutí.

Nečinnost žalobce tak jednoznačně nelze přičítat k tíži žalovanému. Nad rámec žaloby žalovaný podotkl, že na žalobce byl aktuálně vydán exekuční příkaz č.j. 106 EX 1715/25-34, a to na obchodní podíl povinného v obchodní korporaci firmy Enmera s.r.o. Tato listina společně s notářským zápisem k založení firmy jsou jediné 2 listiny, které jsou uvedeny v Obchodním rejstříku, což rozhodně nesvědčí o řádném a svědomitém podnikání v souladu s platnými českými předpisy.

10. Podle názoru žalovaného bylo jeho rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

11. Účastníci setrvali při jednání na svých dosavadních tvrzeních.

V.

Posouzení věci soudem

12. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

13. Soud neshledat důvodnou žalobní námitku, že „*žalovaný neuvedl konkrétní důvody, proč má být zrušení pobytu a nucené vycestování z hlediska intenzity zásahu považováno za přiměřené.*”
14. Žalovaný se otázkou přiměřenosti rozhodnutí podrobně zabýval na stranách 7 až 15 napadeného rozhodnutí.
15. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný provedl vážení relevantních kritérií ve vztahu ke konkrétní situaci žalobce. Zabýval se povahou a závažností jednání (drogová kriminalita v konstatovaném rozsahu), uloženým nepodmíněným trestem a jeho trváním, délkou pobytu žalobce na území České republiky i okolností výkonu trestu, dále existencí rodinných vazeb (manželka a nezletilý syn), jejich reálnou podobou (kontakt zejména telefonický, o rodinu se stará a zabezpečuje manželka), jakož i předpokládaným vývojem. Žalovaný výslovně poměřil uvedené soukromé a rodinné vazby s veřejným zájmem na ochraně veřejného pořádku a veřejného zdraví a uzavřel, že v daném případě veřejný zájem převážil. Současně uvedl, proč neshledal mimořádné okolnosti, jež by mohly tento závěr zvrátit.
16. Soud neshledal důvodnou ani žalobní námitku, že „*z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalovaný převzal skutková zjištění mechanicky a nezohlednil délku pobytu žalobce (od r. 1997), rodinné vazby na nezletilého syna (r. nar. X.) s trvalým pobytem v ČR a jeho nejlepší zájem, jak požaduje nálezný ÚS sp. zn. I. ÚS 1199/15.*”
17. Za mechanické převzetí skutkových zjištění by bylo možno považovat takový postup správního orgánu, který by se omezil pouze na konstatování existence zjištěných skutečností a bez další vlastní úvahy by z něj automaticky dovodil naplnění zákonných podmínek pro zrušení pobytu.

18. K tomu ale v projednávané věci nedošlo. Žalovaný neomezil své hodnocení na pouhý odkaz na trestní rozhodnutí, nýbrž vycházel i z dalších podkladů shromážděných ve správním řízení, zejména ze zprávy orgánu sociálně-právní ochrany dětí, údajů z evidencí veřejné správy a ze zjištění o aktuální podobě rodinných vazeb žalobce. Zabýval se délkou jeho pobytu na území České republiky, konkrétní intenzitou kontaktu s nezletilým synem, ekonomickým a faktickým fungováním rodiny i předpokládaným vývojem do budoucna. Tyto skutečnosti následně poměřil s povahou a závažností spáchané trestné činnosti a s veřejným zájmem na ochraně veřejného pořádku. Z odůvodnění rozhodnutí je tak zřejmé, že žalovaný provedl vlastní hodnotící úvahu a individualizované posouzení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Nelze proto uzavřít, že by skutková zjištění převzal mechanicky či bez kritického zhodnocení.
19. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že *„i při závažné trestné činnosti je nutné individuální posouzení proporcionality (viz rozsudek NSS 9 Azs 3/2008-55, 4 Azs 1/2020-39). K takovému posouzení v daném případě nedošlo.“*
20. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný nepřistoupil k automatickému závěru o nutnosti zrušení pobytu pouze na základě existence pravomocného odsouzení, nýbrž hodnotil konkrétní okolnosti případu. Zejména povahu a rozsah trestné činnosti, délku uloženého trestu, délku pobytu žalobce na území České republiky, existenci a reálnou podobu jeho rodinných vazeb i nejlepší zájem nezletilého syna. Tyto skutečnosti následně poměřil s veřejným zájmem na ochraně veřejného pořádku a veřejného zdraví. Skutečnost, že žalobce s výsledkem tohoto poměření nesouhlasí, neznamená, že by individuální test proporcionality proveden nebyl.
21. Soud dále neshledal důvodnou námitku žalobce, že *„žalovaný opřel závěr o „trvalé hrozbě pro veřejný pořádek“ výhradně o odsouzení, aniž by hodnotil aktuální resocializační snahu žalobce, jeho rodinné zázemí a dopad případného vyhoštění na nezletilé dítě. Správní orgán žádný důkaz k aktuálnímu stavu osobnosti žalobce neprovedl.“*
22. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaný hodnotil nejen existenci odsuzujícího rozsudku, nýbrž i povahu, rozsah a závažnost drogové trestné činnosti, délku uloženého nepodmíněného trestu, délku pobytu žalobce na území České republiky, jeho rodinné zázemí a konkrétní podobu vztahu k nezletilému synovi, jakož i další osobní a integrační vazby. Skutečnost, že žalobce byl v době vydání napadeného rozhodnutí ve výkonu trestu odnětí svobody a nepředložil konkrétní důkazy o své resocializační snaze, automaticky neznamená, že by tato povinnost automaticky přecházela na správní orgán.
23. Zvláště nelze přehlédnout, že žalobce se v době vydání napadeného rozhodnutí nacházel ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody. Nešlo tedy o situaci, kdy by po delší dobu po výkonu trestu pobýval na svobodě a bylo možno hodnotit jeho faktické chování v běžném sociálním prostředí, pracovní zařazení, stabilitu rodinného života či jiné konkrétní projevy resocializace. Právě pobyt na svobodě po výkonu trestu může poskytnout relevantní podklad pro posouzení, zda došlo k reálné změně postojů a životního stylu. V projednávané věci však takové období dosud nenastalo. Správní orgán proto nebyl v situaci, kdy by mohl vycházet z ověřitelné následné *„změny osobnosti“* žalobce. Vycházel z pravomocného odsouzení a z aktuálně zjistitelných osobních a rodinných poměrů. Za tohoto stavu nelze dovodit, že by absence dalších důkazů o *„aktuálním stavu osobnosti“* způsobovala nezákonnost napadeného rozhodnutí.

24. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že „*v řízení nebylo rozhodnuto o žádosti žalobce na doplnění dokazování (psychologický posudek, výslech manželky a syna). Úřad se s návrhy vypořádal pouze odkazem, že nejsou „nezbytné“, čímž porušil právo žalobce vyjádřit se ke všem prováděným důkazům.*”
25. Podle § 52 správního řádu účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.
26. Podle § 68 odst. 3 věta první správního řádu v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
27. Ve správním řízení se nevydává samostatné rozhodnutí o účastníkem navržených důkazech, avšak správní orgán je povinen v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvést, proč navržené důkazy neprovedl. Žalovaný této povinnosti dostal, když na straně 5 napadeného rozhodnutí popsal proč jin nevyhověl návrhům žalobce na provedení důkazů. Návrhům na provedení výslechů, neboť v nich nebylo uvedeno, co by jimi mělo nad rámec zjištěných skutečností prokázáno, přičemž žalovaný nezpochybňoval nic, co žalobce tvrdil. Pokud jde o žalobcem v žalobě tvrzený „*psychologický posudek*“, žalobce neuvádí, co konkrétně by jím mělo být prokázáno.
28. Vzhledem k tomu, že žalovaný nijak nezpochybňoval skutečnosti tvrzené žalobcem, přičemž vycházel ze všeho, co vyšlo v řízení najevo, nelze dospět k závěru, že by žalovaný neprovedením zmíněných důkazů pochybil. Žalobce tudíž nemohl být jakkoli zkrácen na svém právu „*vyjádřit se ke všem prováděným důkazům*”.
29. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že „*rozhodnutí je založeno na úvaze, že opakované odsouzení stačí samo o sobě k závěru o závažném narušení veřejného pořádku. To je v rozporu s judikaturou NSS (srov. 1 As 175/2012-34), podle níž musí správní orgán prokázat současnou hrozbu pro veřejný pořádek.*”
30. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný nevycházel jen na „*opakovaném odsouzení*”. Žalovaný neposuzoval věc pouze retrospektivně, nýbrž hodnotil i současný stav a časový kontext. Vyšel z toho, že žalobce je pravomocně odsouzen za zvlášť závažnou drogovou trestnou činnost, že nejde o izolované jednání, nýbrž o opakované porušení právního řádu, a že žalobce je dosud ve výkonu dlouhodobého nepodmíněného trestu odnětí svobody s plánovaným propuštěním až v roce 2029. Z těchto skutečností žalovaný dovodil, že narušení veřejného pořádku není historickou, již překonanou epizodou, ale že jeho intenzita a povaha odůvodňují závěr o přetrvávajícím ohrožení veřejného pořádku. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 4 uvedl: „*Dále správní orgán vycházel z obsahu spisu jako takového, který obsahuje veškeré informace týkající se pobytu cizince v ČR a jeho chování na území. Naprosto jednoznačně se tedy nejedná pouze o samotné odsouzení pro trestný čin, ale posouzení veškeré protiprávní činnosti, která se navíc opakuje, kdy chování účastníka řízení lze zcela prokazatelně vyhodnotit tak, že představuje aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti a to i do budoucna a to i s ohledem na skutečnost, že plánovaný konec trestu odnětí svobody je stanoven na 25. 2. 2029, tedy cizinec se prokazatelně neosvědčil a neprokázal svoji nápravu. To zda již není aktuální hrozbou pro veřejný pořádek lze*

vyhodnotit až po skončení výkonu trestu odnětí svobody, případně po uplynutí stanovené zkušební doby. Do té doby je nutné na cizince stále hledět jako na aktuální možnou hrozbu pro veřejný pořádek.” Žalobci nic nebránilo v tom, aby správnost těchto závěrů jakkoli zpochybnil, což však neučinil.

31. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že „se žalovaný odchýlil od vlastní správní praxe i od stálé judikatury, nezohlednil obecná kritéria stanovená ve vnitřním metodickém pokynu MV (č.1/2023 SPM-OAM) k posuzování proporcionality.”
32. Žalobce netvrdí ani nedokládá existenci konkrétní ustálené rozhodovací praxe v typově shodných věcech, od níž by se žalovaný bez odůvodnění odchýlil, ani neuvádí jaká obecná kritéria neměla být zohledněna. K této obecné námitce lze tedy pouze obecně uvést, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně uvedl dostatek důvodů stýkajících oporu jeho výroku. Žalobci nic nebránilo v tom, aby tyto závěry konkrétně formulovanými námitkami zpochybnil, což však neučinil.

B.

33. Soud neshledal důvodnými ani námitky žalobce ohledně vad spisového materiálu, ze kterého žalovaný vycházel.
34. Argumentace žalobce je v této části žaloby formulována nepřehledně a spojuje více hypotetických tvrzení, aniž by konkrétně identifikovala, v čem měla spočívat vada řízení nebo jakým způsobem měla ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí.
35. Žalobce namítá procesní pochybení. Procesní pochybení však může být důvodem nezákonnosti napadeného rozhodnutí pouze tehdy, pokud mohlo mít vliv jeho na zákonnost. Žalobci byl dne 14. 7. 2025 seznámen s obsahem spisu a současně mu bylo doručeno napadené rozhodnutí. Pokud měl žalobce za to, že se obsah spisu, resp. listiny v něm obsažené, svým obsahem lišily od listin, o které žalovaný opřel odůvodnění napadeného rozhodnutí, nic mu nebránilo v tom, aby tuto skutečnost namítl v žalobě.
36. Žalobce však žádnou takovou konkrétní skutečnost netvrdí. Neoznačuje žádnou listinu, která by ve spisu chyběla, byla změněna či do něj byla dodatečně založena, ani netvrdí, že by žalovaný při rozhodování vycházel z jiných podkladů, než které byly ve spisu založeny a s nimiž se mohl při nahlížení do spisu seznámit. Jeho argumentace zůstává v rovině hypotetických úvah o možné manipulaci se spisem, aniž by tyto úvahy byly podloženy konkrétními tvrzeními o zkrácení práv žalobce. Nelze tedy dospět k závěru, že by se žalovaný při vedení spisového materiálu dopustil pochybení, které mohlo nebo mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

C.

37. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce směřující proti úvaze žalovaného, podle níž plánovaný konec výkonu trestu odnětí svobody připadá na dobu, kdy syn žalobce již bude zletilý.
38. Posouzení budoucích dopadů rozhodnutí je přirozenou součástí testu proporcionality při zásahu do rodinného života podle čl. 8 Úmluvy. Správní orgán je proto oprávněn hodnotit i časový horizont výkonu trestu a jeho vztah k věku dítěte. Skutečnost, že dítě bude v době propuštění žalobce z výkonu trestu zletilé, je v tomto kontextu relevantní okolností, neboť intenzita ochrany rodinného života je v judikatuře tradičně posuzována odlišně u

nezletilých a zletilých dětí. Jde zejména o jinou míru samostatnosti a tím i závislosti na rodičích.

39. Současně je nutné uvést, že správní orgán rozhoduje podle skutkového stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu. Tedy nemůže přihlížet ke skutečnostem, které v tu dobu nejsou postaveny najisto. Konkrétně možné budoucí studium syna žalobce. Vzhledem k tomu, že soud přezkoumává napadené rozhodnutí z téhož pohledu, nemůže při posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí přihlížet ke skutečnostem, které nastaly teprve po jeho vydání.
40. To samé platí pro žalobcem tvrzené možné podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. V době vydání napadeného rozhodnutí byl žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody, podání žádosti neavizoval a ani o něm nebylo rozhodnuto.
41. Pokud jde o společnost ENMERA s.r.o., vycházel žalovaný ze skutečností mu známých. Vzhledem k tomu, že žalobce bližší údaje o této společnosti neuvedl, nelze žalovanému důvodně vytýkat, že k těmto netvrzeným skutečnostem nepřihlédl.

VI.

Rozhodnutí soudu

42. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VII.

Odůvodnění neprovedení důkazů

43. Soud neprovedl žádný další z navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

VIII.

Náklady řízení

44. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 5. února 2026

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.